

ТЕЛЕСИЧКО

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Живели си някога дядо и баба. Остарели те, а си нямали детенце. Тъгували и често се оплаквали: „Кой ще ни гледа на старини? Как ще прекараме самички?“

Баба се примолила на дядо:

— Я иди, дядо, в гората! Издялай дръвченце — да прилича на малко детенце! Направи люлчица! Ще си сложа дръвцето в люлчицата, ще го люлея и ще му пея. Ще ми бъде забавка.

Дядо отначало не искал. Молила се, молила се баба, най-подир дядо я послушал. Отишъл в гората. Издялал, изгладил дръвченце също като малко детенце.

Направил люлчица.

Сложила баба дръвченцето в люлчицата. Залюляла го и запяла му:

*Нани, нани, Телесичко!
Месих питка от пшеничка,
сготвих сладичка чорбичка.
Нани, нани, Телесичко!*

Люляла го баба, пяла му. Пяла му, люляла го. Дошло време за спане. Заспали си дядо и баба. Като се събудили сутринта, що да видят — дръвченцето станало момченце — къдроглавичко, хубавичко: за чудо и приказ! Зарадвали се и нарекли синчето Телесичко.

Колкото растял Телесичко, все по-хубав ставал. Не можели да му се нарадват дядо и баба.

Поотрасло момченцето. Един ден рекло на дядо:

— Направи ми, татенце, златна лодка и сребърно гребло. Ще ходя за риба, та да ви прехранвам.

Направил му дядо златна лодка и сребърно гребло. Пуснали лодката в реката. Подкарал я Телесичко. Плува той по реката, лови риба, та да храни и дядо, и баба. Налови, даде им я и пак тръгне. Носи му баба ядене и му дума:

— Щом чуеш, синко, че те викам, приближи се към брега. Доловиш ли чужд глас, плувай по-далечко!

Сготвила баба пладнинка. Донесла я на брега и завикала:

*Телесичко, Телесичко!
Месих питка от пшеничка,
сготвих сладичка чорбичка.
Ела, похапни сега!
Приближи се до брега!*

Чул я Телесичко и викнал:

*Плувай, плувай, лодчице!
Майка ми е до брега.
Пладнинка ми донесла.*

Доплувал Телесичко, излязъл на брега, похапнал, посръбнал. Качил се пак на златната лодчица, подкарал я със сребърното гребло и отплувал далече за риба.

Страшна змия подслушала как майката извиква Телесичко, дошла до брега и викнала с дебел глас:

*Телесичко, Телесичко!
Месих питка от пшеничка,
сготвих сладичка чорбичка.
Ела, похапни сега!
Приближи се до брега!*

Чул я Телесичко. Рекъл си:
— Това не е гласът на моята майка.
После викнал:

*Плувай, плувай, лодчице!
По-далечко отплувай!*

Загребал Телесичко, отдалечил се от брега. А змията чакала, чакала, па си отишла.

Сготвила баба обед, донесла го на брега и завикала:

*Телесичко, Телесичко!
Месих питка от пшеничка,
сготвих сладичка чорбичка.
Ела, похапни сега!
Приблужи се до брега!*

Чул я Телесичко. Извикал:

*Плувай, плувай лодчице!
Майка ми е на брега!
Чорбица ми донесла!*

Доплувал до брега. Слязъл от лодката. Похапнал, посръбнал, дал риба на майка си, качил се пак на лодката и отплувал.

Дошла змията на брега. Викнала с дебел глас:

*Телесичко, Телесичко!
Месих питка от пшеничка,
сготвих сладичка чорбичка.
Ела, похапни сега!
Приблужи се до брега!*

Разбрал Телесичко, че това не е майчиният му глас, плеснал с греблата и викнал:

*Плувай, плувай, лодчице,
по-далечко от брега!*

Отдалечил се Телесичко. Змията отишла при ковача и му рекла:
— Ковачо, ковачо! Изкови ми тънък гласец като на
Телесичковата майка!

Изковал ѝ ковачът. Тя отишла на брега. Започнала да вика:

*Телесичко, Телесичко!
Месих питка от пшеничка,
сготвих сладичка чорбичка.
Ела, похапни сега!
Приблужи се до брега!*

Телесичко помислил, че това е гласът на майка му. Той хванал
здраво греблото и завикал:

*Плувай, плувай, лодчице!
Приблужи се до брега!
Майка ми е там сега.*

Щом доплувал до брега, хванала го змията и го помъкнала към
своята къщичка. Мъкнала го, мъкнала, най-подире стигнали.
Провикнала се отдалече змията:

— Щерко, щерко Аленке, отвори ни да влезем!

Аленка отворила. Щом влезли, змията заговорила:

— Запали пещта, щерко Аленке, и опечи Телесичко! Аз пък
гости ще поканя.

И тръгнала да свиква гостите.

Аленка напалила пещта жарко-прежарко, па рекла:

— Седни, Телесичко, на лопатата!

Той отвърнал:

— Не умея. Как се сяда?

— Седни по-скоро! — викнала Аленка.

Телесичко сложил ръката си на лопатата.

— Така ли се сяда? — попитал.

— Не така! Съвсем седни!

Той си сложил главата.

— Така ли?

— Не така, не! Цял седни!

— Е, как? Да не би да е така? — И той стъпил с един крак.

— Ех, че си голям простак! Не, не така!

— Зная, че съм простак — отговорил Телесичко. — Но ти покажи ми как!

Тя започнала да му показва. Щом седнала, Телесичко хванал здраво лопатата и метнал Аленка в пещта. Закрил отвора на пещта, заключил къщурката и се покачил на високия явор.

Пристигнала змията с гостите.

— Щерко, щерко Аленке, отвори ни да влезем!

Никой не се обадил:

— Отвори, щерко Аленке!

Никой не отговорил.

— Дяволската му Аленка! Къде ли се е дянала?

Змията сама отворила и поканила гостите. Насядали около трапезата. Змията отворила пещта, извадила печеното и го сложила пред гостите. Залапали всички. Мислели си, че с Телесичковото месо се гощават.

Като се наяли, излезли въвн да се потъркалят.

Търкаляли се и си думали:

— Телесичково месце хапнахме. Сега от насита се търкаляме!

Телесичко се обадил от дървото:

— Аленкино месце хапнахте. Търкаляйте се, търкаляйте!

Слушат змиите и се чудят — кой дявол се обажда! И пак си повтарят:

— Телесичково месце хапнахме. Сега от насита се търкаляме!

А Телесичко от дървото:

— Аленкино месце хапнахте. Търкаляйте се, търкаляйте!

Бре, какво е това чудо! Кой се обажда?

Тук потърсили, там погледнали — съгледали Телесичко на дървото. Хвърлили се върху явора, почнали да му гризат стъблото. Гризали, гризали — изхабили си зъбите. Допълзели при ковача:

— Ковачо, ковачо, изкови ни остри зъби — да прегризем явора.

Ковачът им изковал остри зъби. Почнали отново да гризат явора!

Гризали, гризали — ще го прегризат...

През това време прелетяло ято гъски. Телесичко им се помолил:

*Гъски, гъски лекокрили,
приближете, мои мили,
от дървото ме вземете,
в небесата полетете,
в роден кът ме отнесете!*

Гъските му отговорили:

— Ние сме предните. Нека те вземат средните!

А змиите гризат ли, гризат... Прелетяло друго ято. Телесичко ги помолил:

*Гъски, гъски лекокрили,
приближете, мои мили,
от дървото ме вземете,
в небесата полетете,
в роден кът ме отнесете!*

Гъските му отговорили:

— Ние сме средните. Помоли последните!

А яворът вече треци. Отдъхват си змиите и пак почват да гризат, отдъхват и пак... Прелетяло друго ято гъски. Телесичко и тях помолил:

*Гъски, гъски лекокрили,
приближете, мои мили,
от дървото ме вземете,
в небесата полетете,
в роден кът ме отнесете!*

Гъските отговорили:

— Чакай последния гъсок! — И отлетели.

Чака Телесичко, а яворът всеки миг ще падне, ще дойде краят! Гледа — гъсок лети в небесата — сам-самичък. Отделил се от другите, едвам лети. Надал вик Телесичко:

*Ей, гъсоче, избави ме,
в роден кът ти отнеси ме!
Ти ми най-добър изглеждаш,
ти си моята надежда!*

Гъсокът отговорил:

— Седни върху мене!

Качил се Телесичко върху гърба на гъсока. Понесъл го гъсокът, но бил уморен — летял ниско-ниско. А змията — след него. Ще го догони, ще го хване... Но все пак не го настигнала. Гъсокът го отнесъл в двора на дядовата къща. Оставил го пред вратата. А сам почнал да се разхожда и да пасе из двора.

Стои Телесичко пред вратата и слуша какво става в къщи. А баба напекла млинчета, вади ги от пещта и си говори:

— Това млинче, дядо, за тебе, това — за мене!

Телесичко се обадил от двора:

— А за мене?

Изважда пак баба млинчета:

— Ето ти, дядо, млинче за тебе, а това — за мене!

Телесичко пак се обадил:

— А за мене?

Чули дядо и баба, спогледали се. Кой се обажда?

— Чу ли, дядо, като че вика някой?

— Така ти се е сторило, бабо.

Баба пак извадила млинчета и пак заговорила:

— Това за тебе, а това — за мене!

— А за мене? — обадил се от двора Телесичко.

— Все пак вика някой! — рекла баба и право на прозореца. Гледа — Телесичко на двора!

Излезли дядо и баба. Хванали за ръце Телесичко, влезли в къщи. Не знаели де да се дянат от радост!

А гъсокът се разхожда из двора. Видяла го баба:

— Гледай какъв харен гъсок се разхожда! Ще го хвана и ще го заколя да нагостим гостенина.

Телесичко се обадил:

— Не, майчице, не го коли, а го нахрани! Ако не беше тоя гъсок, аз нямаше да бъда сега тук.

Нахранили го, напоили го. Гъсокът придобил нови сили и си отлетял доволен.

Ето на вас приказчица, а на мене — кравайчета, нанизани на връвчица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.